

Dagmál

Sólstafir

Dauðans harða Lágnætti
sveipar heiminn myrkum hjúpi í nótt.
Og við hverfum öll á braut,
eitt og eitt í myrkrinu í nótt.
Blása vindar fortíðar,
að gráum himni bera mig í nótt.
Þeir syngja dauðleg nöfn okkar
eitt og eitt á himninum í nótt.
Skammverm sólin horfin er,
lyftir hlífðarskildinum í nótt.
Vel yrktu feður tungunnar
um ástina, sem varð úti í nótt.
Í minningunni lifir ljóst,
við döpur drekkum þína skál í nótt.
Á endanum öll komumst heim
þó það verði ekki í nótt.
Nóttin þekur,
dauðinn tekur.
Nóttin boðar.
dauðans snæ.
En sólin vekur
lífsins blæ.
Ferð okkar tekur brátt enda
og við höldum heim á leið.
Við komum til þín seinna
þó það verði kannski ekki
í nótt.